

Arrest

nr. 274 147 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 16 maart 2017. Verzoeker diende in het kader van de Dublinprocedure terug te keren naar Italië, maar reisde naar Duitsland waar hij een tijdje bij zijn oom verbleef.

1.2. Nadat hij België opnieuw is binnengekomen op 3 oktober 2018, diende hij een tweede verzoek om internationale bescherming in op 29 oktober 2018. Op 22 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 1 december 2020 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Zonder België te verlaten, diende verzoeker op 21 april 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 mei 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 17 januari 2022.

1.5. Op 4 februari 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die op 7 februari 2022 aangetekend werd verzonden en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Tripoli, Libië, op 18 juli 1994. U heeft de Syrische nationaliteit, bent Arabier en soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U bent in Libië geboren omdat uw vader daar werkte. U heeft altijd in Al Fournag, Tripoli, Libië, verbleven samen met uw familie. U bent twee keer naar Syrië geweest en u verbleef telkens voor een periode van drie maanden in Syrië.

*In het begin van 2017 heeft u Libië verlaten omdat u er vanwege uw Syrische afkomst racistisch werd behandeld. U reisde via Italië en Frankrijk naar België. U diende op 16 maart 2017 uw **eerste verzoek** om internationale bescherming in, maar in het kader van de Dublinprocedure diende u terug te keren naar Italië. U ging naar Duitsland waar u een tijdje bij uw oom verbleef en daarna keerde u terug naar België. Op 29 oktober 2018 diende u in België een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U verklaarde bij een terugkeer naar Syrië rekrutering door het leger te vrezen, alsook de algemene veiligheidssituatie in het land. Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele paspoort (geldigheid 21/08/2018 - 20/08/2020), een kopie van de eerste pagina van uw vervallen paspoort (geldigheid 19/04/2012 - 18/04/2014), kopieën van verschillende pagina's van uw vervallen paspoort (geldigheid 30/9/2002 - 29/9/2008), een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw rijbewijs uit Libië, een origineel attest van familiesamenstelling, een puntenlijst van het secundair onderwijs, medische documenten in verband met de inschrijving aan de universiteit, medische documenten uit België, een foto van de grafsteen van uw vader, kopieën van de identiteitsdocumenten van uw familieleden, een verblijfsverklaring met fout in de datum, een verblijfsverklaring met de juiste datum en de vertaling, documenten van de Verenigde Naties aangaande uw broer en postdocumenten. Op 22 november 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u het CGVS had verhinderd een correct zicht te krijgen op uw plaatsen van eerder verblijf voor uw komst naar België, waardoor u uw nood aan internationale bescherming niet had aangetoond. U ging tegen deze beslissing in beroep en legde bijkomende documenten neer: twee Facebookfoto's waarop u te zien bent met vrienden, een attest van uw werkgever in Libië (dd. 21 oktober 2020) met kopie van uw paspoort, registratiebewijzen van de firma waar u tewerkgesteld was, een 'residence certificate' en een bewijs van Viva Expres waaruit blijkt dat u post heeft ontvangen uit Libië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS in haar arrest van 1 december 2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrestnummer: 245355). De RvV bevestigde dat u het door uw houding onmogelijk had gemaakt om een zicht te krijgen op uw mogelijke nationaliteit(en), alsook op uw reële verblijfsituatie of regio van herkomst voor uw komst naar België en bijgevolg om vast te stellen ten aanzien van welk(e) land(en) een eventuele nood aan bescherming dient beoordeeld te worden. Uw cassatieberoep werd op 18 januari 2021 verworpen. U verliet België niet en op 21 april 2021 diende u een **derde verzoek** om internationale bescherming in. U legde hierbij twee originele paspoorten neer (geldigheid 21/08/2018 - 20/08/2020 & 19/04/2012 - 18/04/2014), 2 gelegaliseerde attesten van uw werkgever in Libië dd. 27 februari 2021, een brief van uw advocaat en een afschrift van DHL. Na het persoonlijk onderhoud bezorgt uw advocate een e-mail aan het CGVS met als bijlage kopieën van twee schoolattesten.*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS in het kader van uw tweede verzoek heeft bevestigd in haar arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Door uw houding had u het onmogelijk gemaakt om een zicht te krijgen op uw mogelijke nationaliteit(en), alsook op uw reële verblijfsituatie of regio van herkomst voor uw komst naar België en bijgevolg om vast te stellen ten aanzien van welk(e) land(en) een eventuele nood aan bescherming dient beoordeeld te worden. De RvV stelde immers vast dat u op generlei wijze aannemelijk had gemaakt dat u uw ganse leven tot aan uw vertrek naar Europa begin 2017 als Syriër in Libië heeft gewoond.

In het kader van uw derde verzoek houdt u vast aan uw verklaringen dat u als Syriër heel uw leven in Libië heeft gewoond. U legt twee originele paspoorten (geldigheid 21/08/2018 - 20/08/2020 & 19/04/2012 - 18/04/2014) neer. Het CGVS is hierdoor van oordeel dat u uw Syrische nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt. Wat betreft het paspoort met geldigheid 21/08/2018 - 20/08/2020 dient immers vastgesteld dat uit de informatie die is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat een Syrisch paspoort effectief door een familielid kan worden aangevraagd. U verklaart dat uw broer Ghiyad dit paspoort voor u heeft aangevraagd in Damascus, Syrië, alwaar hij al sinds 2002 of 2003 verblijft (CGVS 17.01.2022, p. 3). De RvV achtte het vreemd dat op het meest recente paspoort als uw geboorteplaats zonder meer Libië (Lybia) werd genoteerd, terwijl op de verlopen paspoorten Tripoli als geboorteplaats werd aangegeven, doch blijkt uit de informatie die is toegevoegd aan het administratieve dossier dat de geboorteplaats in een paspoort hoort overeen te komen met de geboorteplaats op andere documenten, maar dat niet uit sluiten is dat in sommige gevallen de geboorteplaats in het paspoort kan afwijken van de geboorteplaats op andere documenten. Waar de RvV vaststelt dat het paspoort een vingerafdruk als handtekening bevat en dat dit logischerwijze de vingerafdruk van de titularis van het paspoort dient te zijn en niet de vingerafdruk van de aanvrager, in casu uw broer, dient opgemerkt dat u op het CGVS verklaart dat het wel degelijk uw vingerafdruk is. U stelt dat uw vingerafdrukken werden genomen toen u nog minderjarig was, en dat uw vingerafdruk uit het verleden voor dit paspoort werd gebruikt (CGVS, p. 7). Dit element blijft bevreemdend daar uw oudere paspoort (19/04/2012 - 18/04/2014) geen vingerafdruk bevat en uit de algemene informatie blijkt dat een paspoort dat via een derde in Syrië is aangevraagd voor een Syriër in het buitenland geen vingerafdruk en handtekening van de houder bevat. Wat er ook van zij, het CGVS ziet hierin geen contra-indicatie voor uw Syrische nationaliteit.

Wat betreft het gegeven dat u in het kader van uw derde verzoek uw originele paspoort (19/04/2012 - 18/04/2014) neerlegt, waarvan u voordien had verklaard dat milities in Libië het hadden afgenomen, kunnen uw verklaringen over de redenen waarom u dit paspoort niet eerder heeft neergelegd, echter niet overtuigen. U stelt dat uw broer in Libië per toeval langsging bij een automonteur die u kende van vroeger en die vroeg hoe het met u ging in België. Uw broer heeft hem uitgelegd dat uw paspoort was afgenomen door de milities en dat u dit paspoort nodig had voor uw verzoek om internationale bescherming in België. U verklaart dat de automonteur via zijn netwerk uw paspoort heeft kunnen bemachtigen. U gevraagd wie de automonteur heeft gecontacteerd en hoe hij uw paspoort precies in handen heeft gekregen, dient u echter het antwoord schuldig te blijven. U stelt enerzijds dat u de milities in al-Zawiya kent, maar u weet niet welke militie uw paspoort in beslag had genomen. Meer nog, u hebt uw broer geen vragen gesteld hierover. U met uw vage verklaringen geconfronteerd, antwoordt u dat u niets wilt verzinnen (CGVS, pp. 5-6). Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen dusdanig vaag en algemeen zijn dat ze geenszins kunnen overtuigen en het vermoeden bevestigen dat u uw paspoort al die tijd moedwillig hebt willen achterhouden.

Wat er ook van zij, beide paspoorten kunnen hoogstens aantonen dat u over de Syrische nationaliteit beschikt, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling van de RvV dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waar u uw ganse leven voor uw komst naar Europa heeft gewoond. Deze paspoorten tonen immers op

geen enkele wijze aan dat u in Libië zou hebben verbleven. De afgifteplaats van uw oude paspoort (19/04/2012 - 18/04/2014) is bovendien onvoldoende duidelijk. Het paspoort vermeldt als plaats van afgifte 'Immigration Department'. Hieruit kan echter op geen enkele wijze worden afgeleid in welk land het paspoort werd afgeleverd zodat ook dit stuk uw verblijf in Libië niet kan staven. Hoewel het CGVS acht dat u uw Syrische nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt, bent u er nog steeds niet in geslaagd om aan te tonen dat u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek naar Europa begin 2017 in Libië heeft gewoond.

De door u neergelegde attesten van uw werkgever in Libië dd. 27 februari 2021 kunnen evenmin het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw jarenlange verblijf in Libië herstellen. Vooreerst rijst de vraag waarom u deze attesten van uw werkgever niet eerder kon verkrijgen, temeer u tijdens de persoonlijke onderhouds in het kader van uw vorige verzoek meermaals werd gevraagd om bijkomende documenten bij te brengen die uw beweerde verblijf in Libië kunnen staven. U stelt dat u zich schaamde om aan uw broer of collega te vertellen dat u na twee jaar in Europa nog steeds in procedure zat en dat u daarom getalmd hebt om hun hulp te vragen (CGVS, p. 4). Dit is geen afdoende verschoningsgrond. Het CGVS wenst u er aan te herinneren dat u er, ingevolge de op u rustende medewerkingsplicht, toe gehouden bent alle essentiële asielmotieven en elementen die betrekking hebben op uw asielmotieven en de aanleiding tot uw vlucht vormden, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Dat u nu pas dit attest hebt durven vragen bij uw broer/ex-collega, is dan ook niet ernstig te nemen. U had dit reeds veel eerder in uw asielprocedures kunnen aanbrengen. Uw weinig proactieve houding valt hierbij op, waarmee u de geloofwaardigheid van dit element op fundamentele wijze onderuit haalt. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de twee schooldocumenten die uw advocate na het persoonlijke onderhoud aan het CGVS bezorgt per mail op 21.01.2022. Ook hier stelt zich de vraag waarom u deze schooldocumenten niet eerder kon voorleggen, temeer u tijdens de persoonlijke onderhouds in het kader van uw vorige verzoek meermaals werd gevraagd om bijkomende documenten bij te brengen die uw beweerde verblijf in Libië kunnen staven. Ook hier geeft u de indruk dat deze documenten een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben. Daarenboven dient vastgesteld, en zoals uw advocate vermeldt in haar email, dat een van de schoolattesten een foute geboortedatum bevat, met name 18.08.1994 in plaats van 18.07.1994 en dit doet twijfels rijzen over de authenticiteit van het document. Wat er ook van zij, documenten hebben enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval blijkt te zijn. Deze documenten zijn dan ook geenszins in staat om de ongeloofwaardigheid van uw bewering vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek naar Europa begin 2017 in Libië te hebben gewoond, te weerleggen. Het afschrift van DHL toont dan weer slechts aan dat u post hebt ontvangen vanuit Libië maar dit document is evenmin van die aard om aan te tonen dat ook u ooit in Libië heeft gewoond. De brief die werd opgesteld door uw advocaat doet evenmin afbreuk aan bovenstaande appreciatie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan hoogstens worden besloten dat u aannemelijk heeft gemaakt dat u de Syrische nationaliteit bezit. Echter, er kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering uw ganse leven in Libië te hebben verbleven. Door uw houding maakt u het onmogelijk om een zicht te krijgen op uw mogelijke nationaliteit(en), alsook op uw reële verblijfsituatie of regio van herkomst voor uw komst naar België en bijgevolg om vast te stellen ten aanzien van welk(e) land(en) een eventuele nood aan bescherming dient beoordeeld te worden. Gelet op het in uw hoofde vastgestelde gebrek aan medewerking, kan niet worden bepaald of u mogelijks een andere nationaliteit heeft (bekomen), noch of u mogelijks reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel zoals bepaald in artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, of u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie dan wel of een derde land voor u als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. U maakt aldus door uw eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van uw eventuele nood aan internationale bescherming nog steeds onmogelijk.

In dit verband wil het CGVS nogmaals benadrukken dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en

plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Zoals blijkt uit het voorgaande, komt u echter geenszins tegemoet aan deze plicht tot medewerking die op u rust. Het CGVS benadrukt dat u hiervoor zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt en dat u door uw houding zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die u mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat u mogelijk zou lopen. Door uw gebrekkige medewerking verkeert het CGVS nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen u dit land verliet. Uit dit alles kan bijgevolg worden besloten dat u uw nood aan internationale bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat niet wordt getwijfeld aan zijn Syrische nationaliteit, nadat hij in het kader van zijn derde beschermingsverzoek in staat is geweest zijn paspoort, alsook dat van zijn ouders, neer te leggen. Zoals de commissaris-generaal in een eerdere beslissing oordeelde, is de veiligheidssituatie in Syrië nog steeds zeer onstabiel en dienen Syrische onderdanen wegens een reëel risico op ernstige schade, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden verleend.

In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal oordeelt, meent hij wel degelijk een resem aan documenten te hebben voorgelegd met betrekking tot zijn verblijf in Libië. Uit zijn verklaringen zou blijken dat hij de regio, waar hij woonachtig was, zeer goed kent. Zijn verklaringen zouden correct en consistent zijn. Hij wijst op de voorgelegde paspoorten, de attesten van zijn werkgever in Libië, de schoolattesten uit de jaren 2010 en 2011-2012 en op de eerdere documenten die voorlagen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, die zijn verblijf in Libië wel degelijk aantonen. Hij voegt hierbij toe dat hij niet gehouden kan zijn tot het bewijzen van het onmogelijke. Het is niet omdat hij bepaalde documenten niet eerder kon verkrijgen dat de commissaris-generaal hieraan geen geloofwaardigheid dient te hechten. Omdat hij de Syrische nationaliteit heeft, dacht hij er niet aan documenten voor te leggen met betrekking tot zijn verblijf in Libië. Hij preciseert dat het meer tijd in beslag nam om alle documenten te bekomen door de instabiele situatie aldaar waardoor het niet evident was om verschillende personen en instanties te contacteren. Nu de Syrische nationaliteit vaststaat en zelfs indien getwijfeld wordt aan zijn verblijf in Libië, diende de commissaris-generaal volgens hem de nood aan subsidiaire bescherming ten aanzien van Syrië te onderzoeken. Verwijzend naar arresten van de Raad stelt hij dat, het feit dat door de verzoeker niet alle informatie omtrent zijn recent verblijf voor zijn vertrek gegeven werd, er niet aan in de weg kan staan dat een degelijk onderzoek naar mogelijke schade bij terugkeer in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. dient gevoerd te worden.

Hij stelt dat hij niet kan terugkeren naar Syrië omwille van de huidige situatie. Daarnaast stelt hij dat zijn familie thans in Syrië verblijft en hij geen familie of verblijfsrecht heeft in Libië, waar hij steeds op basis van het verblijfsrecht van zijn vader, die inmiddels is overleden, heeft verbleven. Hij verwijst tenslotte naar de weigeringsbeslissing van 22 november 2019 waarin het CGVS volgens hem terecht aanhaalt dat het absoluut geen mogelijkheid is om verzoeker te verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst.

Ten slotte voert verzoeker aan dat de rechten van verdediging werden geschonden omdat het integrale administratief dossier niet werd overgemaakt aan zijn raadsman.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

1. Weigeringsbeslissing CGVS dd. 4 februari 2022;
2. Toelatingsbeslissing van het Bureau voor Juridische tweedelijnsbijstand te BRUGGE tot de volledige kosteloosheid dd. 8 februari 2022;
3. CGVS verhoor dd. 17 januari 2022;
4. A) Schoolattest 2010;
B) Schoolattest 2011-2012;
5. Arrest RvV nr. 192.248 van 20 september 2017;
6. Arrest RvV nr. 206.172 van 28 juni 2018;
7. Weigeringsbeslissing CGVS dd. 22 november 2019;
8. A) Aanvraagformulier tot verkrijgen inzage administratief dossier;
B) Administratief ontvangen van het CGVS dd. 24.02.22;
9. Arrest RvV nr. 217.479 van 26 februari 2019.

Op 16 mei 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over. Verzoeker zet uiteen dat het niet evident is om zijn verblijf in Libië aan te tonen, nu hij er verblijfsgerechtigd was op basis van het verblijfsrecht van zijn vader en hij er geen documenten ontving. Hij somt de documenten op die hij tijdens zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd en leidt hieruit af dat hij wel degelijk voldaan heeft aan zijn plicht tot medewerking. Bij de nota voegt hij een vertaling van twee schoolattesten ("schoolattest derde jaar economische wetenschappen" en "attest van afstuderen") die hij reeds had neergelegd en concludeert hij dat, gelet op de grote hoeveelheid aan documenten die zijn langdurig verblijf in Libië aantonen, aan zijn verblijf aldaar niet meer getwijfeld kan worden. Hij meent dat de commissaris-generaal ertoe gehouden is deze documenten mee te nemen in de beoordeling en deze niet zomaar te kaderen in een "niet geloofwaardig relaas".

2.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeker weliswaar zijn Syrische nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt, maar dat hij het door zijn houding onmogelijk maakt om een zicht te krijgen op zijn mogelijke nationaliteit(en), alsook op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor zijn komst naar België en bijgevolg om vast te stellen ten aanzien van welk(e) land(en) een eventuele nood aan bescherming dient beoordeeld te worden. De commissaris-generaal preciseert dat, gelet op het in verzoekers hoofde vastgestelde gebrek aan medewerking, niet kan worden bepaald of hij mogelijks een andere nationaliteit heeft (bekomen), noch of hij mogelijks reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel zoals bepaald in artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de EU dan wel of een derde land voor hem als veilig in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. De commissaris-generaal concludeert dat verzoeker, door zijn eigen toedoen, elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming nog steeds onmogelijk maakt.

De Raad merkt vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij, waar mogelijk, documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden, kunnen bepaald worden.

Zoals blijkt uit wat volgt en terecht werd geoordeeld in de bestreden beslissing, komt verzoeker geenszins tegemoet aan deze op hem rustende plicht tot medewerking.

De Raad herhaalt te dezen dat het bewijs van identiteit en nationaliteit een essentieel element is in de asielpprocedure en wijst erop dat reeds bij aanvang van het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd benadrukt: *“U moet zo mogelijk documenten vooreggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden; U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.”* (AD CGVS, 9 vorig verzoek, vragenlijst, 1 voorafgaand advies, d.d. 17.04.2019). Ook tijdens zijn tweede beschermingsverzoek werd hij gewezen op het volgende: *“U moet documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst (dus ook nationaliteit, de identiteit van uw familieleden, uw reisweg, landen van eerder verblijf en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit heeft voorleggen. U moet al het mogelijke doen om bewijsstukken zo snel mogelijk te bekomen, eventueel door u tot familieleden of andere personen in uw land van herkomst of in andere landen te wenden.”* (AD CGVS, deel DVZ, overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten d.d. 06.05.2021)

De Raad verwijst tevens naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid.”

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker de Syrische nationaliteit bezit. In deze beslissing wordt evenwel terecht opgemerkt: *“Hoewel het CGVS acht dat u uw Syrisch nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt, ben tu er nog steeds niet in geslaagd om aan te tonen dat u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek naar Europa begin 2017 in Libië heeft gewoond.”*

Verzoeker betwist alleszins op geen enkele wijze de motivering van de commissaris-generaal, dat uit het paspoort hoogstens kan worden afgeleid dat verzoeker over de Syrische nationaliteit beschikt, maar dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt waar hij zijn ganse leven voor zijn komst naar Europa heeft gewoond. Ten overvloede merkt de Raad op dat er geen stempels werden aangebracht in het paspoort en er geen verblijf in Libië uit kan worden afgeleid. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden bijgetreden: *“Wat er ook van zij, beide paspoorten kunnen hoogstens aantonen dat u over de Syrische nationaliteit beschikt, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling van de RvV dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waar u uw ganse leven voor uw komst naar Europa heeft gewoond. Deze paspoorten tonen immers op geen enkele wijze aan dat u in Libië zou hebben verbleven. De afgifteplaats van uw oude paspoort (19/04/2012 - 18/04/2014) is bovendien onvoldoende duidelijk. Het paspoort vermeldt als plaats van afgifte ‘Immigration Department’. Hieruit kan echter op geen enkele wijze worden afgeleid in welk land het paspoort werd afgeleverd zodat ook dit stuk uw verblijf in Libië niet kan staven.”*

Met betrekking tot het pas in het derde verzoek om internationale bescherming voorgelegde paspoort merkt de Raad op wat volgt. Dat verzoeker tijdens zijn derde verzoek om internationale bescherming plots wel in staat bleek zijn origineel paspoort voor te leggen is zeer opmerkelijk nu hij nochtans in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, op de vraag waarom hij zijn origineel paspoort niet kon neerleggen, antwoordde dat milities zijn paspoort hadden afgenomen toen hij uit Libië was vertrokken (AD CGVS, vorige verzoeken, CGVS verhoor 18/07/2019, p. 7, (*"Kan u mij eens heel concreet vertellen waar het originele is van dat paspoort? Toen ik vertrokken was vanuit Libië, hebben milities dat van me afgenomen. Ook geld. Ze zijn piraten van de zee."*). Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud van 17 januari 2022, legde verzoeker uit dat hij zeer veel mensen had gecontacteerd om zijn paspoort terug te vinden, waaronder zijn broer. Zijn broer zou een automonteur hierover aangesproken hebben, die op zijn beurt, op grond van zijn uitgebreid netwerk in staat was om zijn paspoort te bemachtigen. Dat een toevallig aangesproken automonteur in staat zou zijn om een paspoort, dat in handen is van milities, terug te krijgen, is allerminst aannemelijk. Dit geldt des te mee nu verzoekers verklaringen dermate vaag zijn, wat blijkt uit het feit dat hij geen vragen heeft gesteld noch meer informatie heeft bekomen over de milities die zijn paspoort uiteindelijk in handen hadden gekregen en hij niet verder kwam dan uit te leggen dat de automonteur een heel groot netwerk heeft, veel mensen kent en daarom via zijn netwerk zijn best heeft gedaan om het paspoort terug te krijgen. (CGVS verhoor, p. 5-6) De Raad treedt de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoekers verklaringen, die dermate vaag en algemeen zijn geenszins kunnen overtuigen en het vermoeden bevestigen dat verzoeker zijn paspoort al die tijd moedwillig heeft willen achterhouden.

Met betrekking tot verzoekers beweerde verblijf in Syrië, waaromtrent reeds in 's Raads arrest met nr. 245 355 werd geoordeeld dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn ganse leven tot aan zijn vertrek naar Europa begin 2017 als Syriër in Libië heeft gewoond en hieromtrent geen enkele overtuigend document kon neerleggen, stelt de Raad vast dat in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek ter staving van zijn verblijf in Libië de volgende stukken werden neergelegd: een *"afschrift DHL"*, een *"gelegaliseerde brief werkgever Libië"* en *"schoolbewijzen email advocaat 21/02/22"* (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3, 4 en 5). Middels een aanvullende nota van 16 mei 2022 bezorgt verzoeker de vertaling van diezelfde schoolattesten. Uit die schoolattesten kan, zelfs losgezien van de vraag naar de authenticiteit, slechts worden afgeleid dat er een studentenkaart werd afgegeven voor het schooljaar 2011-2012 en dat verzoeker geslaagd is in het examen van het eerste semester van het studiejaar 2010. Dat verzoeker vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek naar Europa begin 2017 in Libië zou hebben gewoond, kan op geen enkele wijze worden afgeleid uit voormelde schoolattesten. Verzoeker werpt hier geen ander licht op nu hij er in zijn aanvullende nota niet verder toe komt dan erop te wijzen dat hij een grote hoeveelheid aan documenten heeft neergelegd ter staving van zijn verblijf in België en dat die documenten pas met mondjasmaat konden worden voorgelegd omdat hij zich schaamde om kenbaar te moeten maken dat hij na een verblijf van jaren in Europa nog steeds niet over een verblijfsrecht beschikt. Dergelijke verantwoording voor het laattijdig neerleggen van stavingsstukken voor zijn beweerde verblijf in Libië acht de Raad geenszins ernstig, te meer nu, zoals reeds herhaaldelijk *in casu* opgemerkt, het van een verzoeker reeds bij aanvang van de procedure verwacht wordt om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek. Om diezelfde reden maakt verzoeker ook niet aannemelijk waarom het attest van een werkgever in Libië, opgesteld op 27 februari 2021, niet eerder kon worden overgemaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker opnieuw, net zoals in het kader van zijn beroepsprocedure ingediend tegen een beslissing genomen naar aanleiding van zijn tweede beschermingsverzoek een poging onderneemt zijn verblijf in Libië te staven met een attest van een vermeende werkgever uit Libië. Omtrent het eerder voorgelegd attest van een werkgever in Libië van 21/10/2020 oordeelde de Raad reeds als volgt: *"Verzoeker legt bij aanvullende nota uiteindelijk toch een attest neer van zijn werkgever in Libië dd. 21 oktober 2020 met kopie van diens paspoort en de registratiebewijzen van de firma waar verzoeker tewerkgesteld was. Vooreerst rijst echter de vraag waarom verzoeker deze verklaring van zijn werkgever niet eerder kon verkrijgen, temeer hem tijdens de persoonlijke onderhouds meermaals werd gevraagd om bijkomende documenten bij te brengen die zijn beweerde verblijf in Libië kunnen staven. Het attest komt de Raad dan ook voor als een complaisancestuk opgemaakt voor onderhavige beroepsprocedure. Bovendien heeft het attest een duidelijk gesolliciteerd karakter, waarbij nog dient te worden opgemerkt dat de waarachtigheid van de inhoud ervan op geen enkele wijze kan worden geverifieerd, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en het stuk in kwestie aldus de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn jarenlange verblijf in Libië niet kan herstellen. De Raad merkt te dezen nog op dat dergelijke 'niet officiële' documenten niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan dergelijke attesten wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op verzoekers*

manifest ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijf in Libië, zoals ook blijkt uit wat volgt, oordeelt de Raad dat het attest van verzoekers werkgever iedere objectieve bewijswaarde dient te worden ontszegd. In het verzoekschrift voert verzoeker nog aan dat hij eind 2014 zijn rijbewijs behaalde voor zijn werk. Hij legt van dit rijbewijs echter louter een kopie voor, die geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. De Raad ziet ook geen enkele reden waarom verzoeker niet bij machte zou zijn om zijn originele rijbewijs voor te leggen. Immers, hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat dit document bij zijn broer is. Er werd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud door de protection officer ook herhaaldelijk uitdrukkelijk gewezen op het belang van het neerleggen van bijkomende documenten ter staving van verzoekers verblijf in Libië, waarbij werd aangestipt: "Hoe komt het dat het moeilijk is? U heeft nog een broer in Libië en u bent aan al deze documenten geraakt." Verzoeker werd ook twee weken de tijd gegeven – tot 1 augustus 2019 – om bijkomende documenten door te sturen (administratief dossier, stuk 13, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 18 juli 2019, p. 8 en p. 10-11)." (RVV, arrest nr. 245 355 1 december 2020). Ook met betrekking tot het werkgeversattest van 27 februari 2021 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4) meent de Raad dat dit document iedere objectieve bewijswaarde dient te worden ontszegd, het een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden verblijf in Libië niet kan doen herstellen.

Dat verzoeker post heeft ontvangen uit Libië, zoals blijkt uit het voorgelegde DHL afschrift, laat de Raad niet toe vast te stellen dat verzoeker in Libië heeft gewoond, waardoor dergelijk afschrift geen ander licht kan werpen op zijn ongeloofwaardig bevonden verblijf in Libië.

De motieven omtrent de door verzoeker in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek neergelegde documenten is pertinent en draagkrachtig en worden door verzoeker onbesproken gelaten in het verzoekschrift. Die moeten worden door de Raad bijgetreden luiden als volgt: "De door u neergelegde attesten van uw werkgever in Libië dd. 27 februari 2021 kunnen evenmin het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw jarenlange verblijf in Libië herstellen. Vooreerst rijst de vraag waarom u deze attesten van uw werkgever niet eerder kon verkrijgen, temeer u tijdens de persoonlijke onderhouds in het kader van uw vorige verzoek meermaals werd gevraagd om bijkomende documenten bij te brengen die uw beweerde verblijf in Libië kunnen staven. U stelt dat u zich schaamde om aan uw broer of collega te vertellen dat u na twee jaar in Europa nog steeds in procedure zat en dat u daarom getalmd hebt om hun hulp te vragen (CGVS, p. 4). Dit is geen afdoende verschoningsgrond. Het CGVS wenst u er aan te herinneren dat u er, ingevolge de op u rustende medewerkingsplicht, toe gehouden bent alle essentiële asielmotieven en elementen die betrekking hebben op uw asielmotieven en de aanleiding tot uw vlucht vormden, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Dat u nu pas dit attest hebt durven vragen bij uw broer/ex-collega, is dan ook niet ernstig te nemen. U had dit reeds veel eerder in uw asielprocedures kunnen aanbrengen. Uw weinig proactieve houding valt hierbij op, waarmee u de geloofwaardigheid van dit element op fundamentele wijze onderuit haalt. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de twee schooldocumenten die uw advocate na het persoonlijke onderhoud aan het CGVS bezorgd per mail op 21.01.2022. Ook hier stelt zich de vraag waarom u deze schooldocumenten niet eerder kon voorleggen, temeer u tijdens de persoonlijke onderhouds in het kader van uw vorige verzoek meermaals werd gevraagd om bijkomende documenten bij te brengen die uw beweerde verblijf in Libië kunnen staven. Ook hier geeft u de indruk dat deze documenten een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben. Daarenboven dient vastgesteld, en zoals uw advocate vermeldt in haar email, dat een van de schoolattesten een foute geboortedatum bevat, met name 18.08.1994 in plaats van 18.07.1994 en dit doet twijfels rijzen over de authenticiteit van het document. Wat er ook van zij, documenten hebben enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval blijkt te zijn. Deze documenten zijn dan ook geenszins in staat om de ongeloofwaardigheid van uw bewering vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek naar Europa begin 2017 in Libië te hebben gewoond, te weerleggen. Het afschrift van DHL toont dan weer slechts aan dat u post hebt ontvangen vanuit Libië maar dit document is evenmin van die aard om aan te tonen dat ook u ooit in Libië heeft gewoond. De brief die werd opgesteld door uw advocaat doet evenmin afbreuk aan bovenstaande appreciatie."

Door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat hij een resem aan documenten heeft voorgelegd met betrekking tot zijn verblijf in Libië en uit zijn verklaringen blijkt dat hij veel wist over zijn regio in Libië, zonder de precieze motieven uit de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen, werpt hij geen ander licht op de beoordeling gemaakt door de commissaris-generaal.

Verder kan nog worden opgemerkt dat de Raad reeds oordeelde dat het gegeven dat verzoeker volstrekt onwetend is omtrent de procedure tot het verkrijgen en/of verlengingen van een verblijfsvergunning in Libië de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn jarenlange verblijf aldaar volledig hypothekeert. Zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 17 januari 2021 is verzoeker

ook in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek niet in staat enige uitleg te geven omtrent de procedures in Libië en stelt hij expliciet dat hij hier niets van weet (CGVS verhoor, p. 9), waardoor voormelde beoordeling van de Raad nog steeds overeind blijft.

Waar hij stelt dat zijn Syrische nationaliteit, waar niet aan getwijfeld wordt, voldoende is om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, gaat verzoeker eraan voorbij dat gelet op voorgaande de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat verzoeker het onmogelijk maakt om een zicht te krijgen op zijn mogelijke nationaliteiten alsook op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor zijn komst naar België en bijgevolg om vast te stellen ten aanzien van welke landen een eventuele nood aan bescherming beoordeeld moet worden. Waar hij zijn bewering nog tracht te steunen door te verwijzen naar arresten van de Raad, waarin volgens hem geoordeeld werd dat het feit dat door de verzoeker niet alle informatie omtrent zijn recent verblijf voor zijn vertrek gegeven werd, er niet aan in de weg kan staan dat een degelijk onderzoek naar mogelijke schade bij terugkeer in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient gevoerd te worden, merkt de Raad op dat nog losgezien van het feit dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde hebben, verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag liggen van de arresten waarnaar hij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Immers, in de zaken die aanleiding gaven tot arrest nr. 192 248 (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift) en arrest nr. 206 172 (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift) werd, in tegenstelling tot *in casu*, geenszins geoordeeld dat de respectievelijke verzoekers de commissaris-generaal verhinderden om zicht te krijgen op hun mogelijke nationaliteiten of mogelijke bescherming die elders werd verkregen.

De Raad benadrukt dat verzoeker hiervoor zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt en dat hij door zijn houding het onderzoek onmogelijk maakt naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. Door zijn gebrekkige medewerking verkeert de Raad immers in het ongewisse over waar verzoeker, wiens nationaliteit overigens zowel naar het oordeel van de commissaris-generaal als naar het oordeel van de Raad niet buiten twijfel vaststaat, voor zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij dit land verliet. Door slechts voor te houden in zijn verzoekschrift dat hij niet gehouden kan zijn tot het onmogelijke, doet hij aan voorgaande vaststelling hoegenaamd geen afbreuk. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

2.4. Waar verzoeker meent dat de rechten van verdediging werden geschonden omdat zijn raadsman niet het integrale administratief dossier werd overgemaakt, merkt de Raad op dat er geen enkele rechtsregel bestaat waaruit blijkt dat het CGVS verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waar per e-mail of per fax om wordt verzocht. Dat het gehele dossier niet zou zijn overgemaakt kan het CGVS aldus niet worden verweten. De Raad merkt daarnaast op dat het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet raakt aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch betrekking heeft op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker en zijn advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet eveneens gebruik kunnen maken van het inzagerecht bij de Raad en ter griffie inzage kunnen nemen van het volledige administratief dossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker nergens in het verzoekschrift aantoont dat hij, middels toegang tot het administratief dossier, andere elementen zou kunnen aandragen dan diegene die hij in het verzoekschrift heeft aangevoerd. Verzoeker toont *in casu* aldus niet aan dat hij zou zijn belemmerd in de mogelijkheid om in het kader van zijn beroepsprocedure bij deze Raad middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissing. De rechten van verdediging zijn niet geschonden.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO